

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Małgorzata Ziółka

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

przy udziale Pawła Karpiesiuka Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r.

sprawy **L. W. (1)**

oskarżonego z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 29 sierpnia 2017 r. sygn. akt VIII K 518/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Małgorzata Ziółka Piotr Gerke Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

L. W. (1) stanął pod zarzutem popełnienia trzynastu przestępstw z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. Prokurator skierował sprawę do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec **L. W. (1)**.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2017 r. wydanym na posiedzeniu w trybie art. 341 § 5 kpk, pod sygn. akt VIII K 518/17, uznając, że **oskarżony L. W. (1)** dopuścił się zarzuczanych mu czynów wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 233 § 6 w zw. z art. 233 § 1 kk, a wina i społeczna szkodliwość jego czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 kk oraz art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył wobec niego postępowanie karne na okres 1 roku tytułem próby.

Na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt 7 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wyłożonych kosztów postępowania w kwocie 70 złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 60 złotych (k. 693-697).

Postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu sprostował oczywistą omyłkę pisarską w wyżej opisanym wyroku z dnia 29 sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII K 518/17 w ten sposób, iż w wersji 1 od góry (karta 697) po zapisie „art. 67 § 1 kk” dopisał „w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 27 września 2013 roku kodeks karny, postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw” oraz w wersji 3 od góry (karta 697) po zapisie „art. 39 pkt 7 kk” dopisał „w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 27 września 2013 roku kodeks karny, postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw” (k. 715-716). Odpis tego postanowienia został doręczony prokuratorowi, oskarżonemu oraz obrońcy oskarżonego. Żaden z wymienionych podmiotów nie wniósł zażalenia.

Natomiast apelację od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 29 sierpnia 2017 r. w ustawowym terminie wniósł prokurator zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Apelujący podniósł zarzut obrazy prawa materialnego.

W związku z tym, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 1 sentencji wyroku, przez powołanie w części dyspozytywnej normy art. 4 § 1 kk (k. 719-721).

Obrońca oskarżonego złożył odpowiedź na apelację prokuratora, w której wniósł o oddalenie apelacji oskarżyciela publicznego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku (k.738-740).

Prokurator podtrzymał wywiedziony środek odwoławczy na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy podnieść, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani zastosowanej do przypisanych oskarżonemu czynów kwalifikacji prawnej, jak i samego orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 kpk i art. 440 kpk), dlatego też rozważania swoje ograniczył do zarzutu apelacji, to jest zarzutu obrazy przepisu prawa materialnego, a konkretnie art. 4 § 1 kk.

Dodatkowo jednak należy zaznaczyć, że związku z ustaleniem, iż w sprawie doszło do prawomocnego sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, kontrola instancyjna Sądu Okręgowego obejmowała wyrok Sądu Rejonowego z dnia 29 sierpnia 2017 r., w brzmieniu po jego sprostowaniu w trybie art. 105 § 1 kpk (k. 733 – 735). Poza dyskusją pozostawała przy tym kwestia dopuszczalności w taki sposób zmienionej treści wyroku, skoro orzeczenie to nie zostało zaskarżone. Jest to istotna okoliczność, która niewątpliwie miała wpływ na ostateczną decyzję Sądu odwoławczego w związku z rozpoznawaną apelacją prokuratorowską.

Rozpatrując zaś zgłoszony w apelacji zarzut odwoławczy niepowołania w zaskarżonym wyroku art. 4 § 1 kk należało stwierdzić, że zapis punktu 1 części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji nie pozostawiał wątpliwości, że orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania zapadło na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej, co miało miejsce 1 lipca 2015 r. Analogiczna sytuacja zachodzi odnośnie treści punktu 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, w którym to orzeczeniu również znalazło się stwierdzenie o stosowaniu przepisów sprzed wejścia w życie wspomnianej ustawy nowelizującej z dnia 27 września 2013 r. Zdaniem Sądu Okręgowego takie sformułowanie opisowe zaistniałej sytuacji prawnej, w istocie zastąpiło potrzebę powołania art. 4 § 1 kk, który to przepis stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy.

Co warte podkreślenia, w przedmiotowej sprawie bezspornym było, że ustawą względniejsza dla podsądnego L. W., wobec którego warunkowo umorzono postępowanie, korzystniejsze były przepisy prawa materialnego regulujące tą instytucję sprzed nowelizacji, czyli obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. Nie kwestionował tego w żadnym razie autor apelacji. Stąd z kolei płynie wniosek, że w rzeczywistości skarżący nie wykazywał obrazy prawa materialnego, a apelacja nie została wniesiona na niekorzyść podsądnego.

Należy w tym miejscu przypomnieć, iż zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Co istotne, zarzut ten, z art. 438 pkt 1 kpk może być podniesiony wyłącznie w sytuacji, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego **zastosowano niewłaściwy przepis prawa materialnego lub gdy nie zastosowano danego przepisu w sytuacji wymagającej jego zastosowania** (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2017 r., IV KK 430/16, Legalis nr 1576697; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2017 r., V KK 404/16, Legalis nr 1587132).

Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji uznał, że Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku zastosował prawidłowe przepisy prawne, warunkowo umarzając postępowanie karne wobec oskarżonego L. W. (1). Sąd I instancji podając przepisy karne stanowiące podstawę tego rozstrzygnięcia dopuścił się jednak uchybienia natury procesowej, gdyż w swym orzeczeniu, wbrew wymogom z art. 413 § 1 pkt 6 kpk, nie wskazał wszystkich zastosowanych przepisów ustawy karnej, gdyż nie powołał art. 4 § 1 kk. Dostrzeżona nieprawidłowość mogłaby zaś stanowić istotę zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego i być podniesiona w apelacji, pod warunkiem wykazania przez skarżącego, iż owa obraza art. 413 § 1 pkt 6 kpk mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Natomiast Sąd odwoławczy stwierdził, że skoro rozpatrywana apelacja prokuratorska tego rodzaju względnego zarzutu apelacyjnego z art. 438 pkt 2 kpk, nie podnosiła i nie była ukierunkowana na wykazanie, że wskazywany błąd Sądu Rejonowego, tj. brak przywołania art. 4 § 1 kk do podstawy orzeczeń o warunkowym umorzeniu postępowania, mógł rzutować na zasadność zaskarżonego wyroku, dalsze rozważania w tym temacie byłyby bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2, na podstawie art. 636 § 1 kpk. Ponieważ postępowanie odwoławcze zostało zainicjowane przez prokuratora, a jego apelacja okazała się nieskuteczna, Sąd Okręgowy kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Małgorzata Ziółcka Piotr Gerke Hanna Bartkowiak